

Sygn. akt **XXV Ns 58/19**

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Adam Mitkiewicz
Protokolant:	Jan Wojciechowski

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z wniosku **Skarbu Państwa - Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego W.w W.**

z udziałem **M. P.**

o orzeczenie przepadku i nakazanie zapłaty

postanawia:

1. oddalić wniosek
2. stwierdzić, że zainteresowani ponoszą we własnym zakresie koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt XXV Ns 58/19

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 2 kwietnia 2019 r. wnioskodawca Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego W. wniósł o:

1. Orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego W. korzyści majątkowej w postaci sumy pieniędzy w kwocie (...) złotych lub jej równowartości, przyjętej w dniu 23 października 2015 r. przez Komitet Wyborczy (...) R. P. z innego niż fundusz wyborczy partii politycznej źródła, tj. z naruszeniem przepisu Kodeksu wyborczego,
2. Nakazanie uczestnikowi M. P. zapłaty na rzecz wnioskodawcy Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego W. kwoty (...) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 września 2016 r. do dnia zapłaty,
3. Zasądzenie od uczestnika M. P. na rzecz wnioskodawcy tj. Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego W. oraz na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polski kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (wniosek, k. 3 – 10 akt).

W odpowiedzi na wniosek uczestnik wniósł o oddalenie wniosku w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W ocenie uczestnika postępowania wypłata środków pieniężnych na rachunek Komitetu Wyborczego (...) z pominięciem Funduszu Wyborczego była wyłącznie niezamierzoną omyłką. Z tego powodu stosowanie sankcji przewidzianych w przepisach Kodeksu wyborczego, byłoby rażąco niewspółmierne i krzywdzące oraz stanowiłoby nadużycie prawa zgodnie z art.5 k.c. (odpowiedź na wniosek – k. 74-89 akt).

Na dalszych etapach postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2015 roku uchwałą Państwowej Komisji Wyborczej przyjęto zawiadomienie o utworzeniu Komitetu Wyborczego (...) R. P. w celu samodzielnego zgłaszania list kandydatów na posłów i senatorów do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, zarządzonych na dzień 25 października 2015 roku. Na pełnomocnika finansowego komitetu wyborczego powołano M. P. (zawiadomienie o utworzeniu komitetu wyborczego partii politycznej – k. 15 – 16 akt, uchwała PKW – k. 18 akt).

W dniu 23 października 2015r., z rachunku bieżącego partii (...) w systemie bankowości elektronicznej został dokonany przelew w wysokości (...),00 zł. Jako numer rachunku odbiorcy, został wskazany numer rachunku Komitetu Wyborczego, zaś jako beneficjent przelewu, został wskazany (...).

W związku z udziałem w wyborach Komitet Wyborczy (...) R. P. przedłożył Państwowej Komisji Wyborczej w dniu 26 stycznia 2016 r. sprawozdanie finansowe za okres od dnia 26 sierpnia 2015 roku do dnia 18 stycznia 2016 roku

(sprawozdanie finansowe – k. 19-20 akt).

Komitet Wyborczy (...) R. P. wykazał w sprawozdaniu, że w okresie sprawozdawczym pozyskał przychody w wysokości (...) zł, które w całości pochodziły z wpłat dokonywanych przelewem przez partię polityczną (...) R. P. ((...) zł) oraz z odsetek zgromadzonych z odsetek zgromadzonych ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym Komitetu ((...) zł). Komitet dla zgromadzenia środków pieniężnych otworzył w banku (...) S.A. Centrum (...) w W. jeden rachunek bankowy o nr (...).

Wpłaty dokonane przez partię (...) R. P. pochodziły z rachunków: Funduszu Wyborczego tej partii o nr (...) - kwota (...)zł bieżącego tej partii o nr (...) –kwota (...),00 zł (raport uzupełniający – k. 21-34 akt).

Środki pochodzące z rachunku bieżącego partii (...) R. P. nie zostały zwrócone wpłacającemu, ale przyjęte przez Komitet i wydatkowane na kampanię wyborczą. Uczestnik, w wyjaśnieniach złożonych Państwowej Komisji Wyborczej wskazał, że przekazanie tych środków przez partię (...) R. P. było efektem nieszczęśliwego zbiegu okoliczności, zmęczenia i działaniami pod wpływem stresu przez osobę dokonującą elektronicznego przelewu środków, które miały być przekazane na Fundusz Wyborczy. Osoba ta omyłkowo jako adresata przelewu wskazała Komitet Wyborczy, a nie Fundusz Wyborczy partii (...) R. P..

Podjęte zostały starania o to, by skorygować zaistniałą omyłkę, został złożony w tym celu do banku, prowadzącego rachunki bankowe partii, wniosek o zaksięgowanie spornej kwoty w pierwszej kolejności na rachunek Funduszu Wyborczego, w drugiej zaś kolejności dopiero na rachunek Komitetu Wyborczego (pismo z 31.03.2016 r. – k. 90-91 akt).

Pismem z dnia 19 kwietnia 2016 r. bank (...) S.A. stwierdził, iż niemożliwe było skorygowanie błędnej wpłaty i zastosowanie księgowania korygujących ze względu na to, że rachunek Komitetu Wyborczego (...) został już zamknięty (pismo z 19.04.2016 - k. 92 akt).

Państwowa Komisja wyborcza uchwałą z dnia 18 lipca 2016 r. w sprawie sprawozdania finansowego Komitetu Wyborczego (...) R. P. o przychodach, wydatkach i zobowiązaniach finansowych tego Komitetu, w tym o uzyskanych kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania, związanych z udziałem w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej

Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 25 października 2015 roku, postanowiła odrzucić powyższe sprawozdanie z powodu naruszenia przepisu art. 132 § 1 Kodeksu wyborczego (uchwała PKW – k. 35-43).

Uchwałą z dnia 21 lipca 2016 r. zarząd partii (...) R. P. oświadczył, że przyjmuje na partię (...) R. P. pełną odpowiedzialność za zobowiązania majątkowe Komitetu Wyborczego i pełną odpowiedzialność za ewentualne roszczenia majątkowe kierowane do pełnomocnika finansowego - M. P.. Ponadto zobowiązał się do współdziałania z uczestnikiem oraz podejmowania wszelkich czynności prawnych w celu zwolnienia go od odpowiedzialności majątkowej, w tym do korzystania z wszelkich środków służących ochronie jego interesów (uchwała – k. 93 akt).

Komitet Wyborczy (...) R. P. wniósł skargę do Sądu Najwyższego na Uchwałę Komisji Wyborczej z dnia 18 lipca 2016 r..

Postanowieniem z dnia 22 września 2016 r. Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych., skargi Komitetu Wyborczego (...) R. P. na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 18 lipca 2016 r., w przedmiocie odrzucenia sprawozdania finansowego, oddalił skargę (postanowienie SN sygn. akt III SW 7/16 – k. 46-62 akt).

Partia (...) skierowała do ETPCZ skargę kwestionując naruszenie art. 11 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez zastosowanie przepisów art. 148 § 1, § 2 i § 3 oraz art. 149 § 1 Kodeksu wyborczego a także art. 132 § 1 Kodeksu wyborczego, tj przepisów stanowiących podstawę do odrzucenia sprawozdania finansowego KW (...) przez PKW (skarga do ETPCZ – k. 94-109 akt).

Pismem z dnia 2 marca 2018 roku skierowanym do Naczelnika Trzeciego Urzędu W., Krajowe Biuro Wyborcze, wniosło o wystąpienie do sądu celem orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie (...) zł pozyskanej przez Komitet Wyborczy (...) R. P. z naruszeniem art. 132 § 1 Kodeksu Wyborczego lub równowartości tej korzyści oraz o wydanie korzyści majątkowej lub zapłatę jej równowartości (pismo – k. 63-65).

(...) R. P. nie dokonała dobrowolnej wpłaty przedmiotowej kwoty na konto właściwego Urzędu Skarbowego, co potwierdziło również badanie sprawozdania finansowego partii politycznej (...) R. P. za 2016 rok.

Podstawę ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie stanowiły wskazane powyżej dokumenty zgromadzone w aktach. Dokumentacja nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania jej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, dlatego uznał ją za wiarygodne źródło dowodowe.

Sąd na podstawie art. 235² §1 pkt. 2 k.p.c. pominął wnioski o dopuszczenie dowodów przesłuchania stron i świadków. Przesłuchanie świadków nie było potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy ponieważ stan faktyczny sprawy nie był sporny. Uczestnik postępowania zaś nie stawiał się rozprawę.

Sąd zważył co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu.

Wnioskodawca w sprawie niniejszej wniósł o orzeczenie przepadku sumy pieniędzy w wysokości (...) złotych lub jej równowartości, przyjętej w dniu 23 października 2015 r. przez Komitet Wyborczy (...) R. P. z innego niż fundusz wyborczy partii politycznej źródła oraz nakazanie uczestnikowi postępowania M. P. zapłaty kwoty (...) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z przepisem at. 132§1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku Kodeksu wyborczego środki finansowe komitetu wyborczego partii politycznej mogą pochodzić wyłącznie z funduszu wyborczego tej partii, tworzono na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 1997r. o partiach politycznych.

Zgodnie z przepisem art. 149 § 1 Kodeksu wyborczego korzyści majątkowe przyjęte przez Komitet wyborczy z naruszeniem przepisów kodeksu podlegają przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa. Jeżeli korzyść majątkowa została zużyta lub utracona, przepadkowi podlega jej równowartość. Przepisu tego nie stosuje się do korzyści majątkowych

udzielonych komitetowi wyborczemu, które to korzyści lub ich równowartość zostały zwrócone, w terminie 14 dni od dnia doręczenia komitetowi wyborczemu postanowienia o przyjęciu lub o odrzuceniu jego sprawozdania finansowego, a w przypadku złożenia skargi lub odwołania, o których mowa w art. 145 § 1 i 5 – w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego przez właściwy sąd, na rachunek bankowy urzędu skarbowego właściwego dla siedziby komitetu.

Komitet Wyborczy (...) R. P. nie zwrócił uzyskanej niezgodnie z prawem korzyści.

Zgodnie z art. 130 § 1 kodeksu wyborczego odpowiedzialność za zobowiązania majątkowe komitetu wyborczego ponosi pełnomocnik finansowy. Stosownie do §4 tego przepisu odpowiedzialność ta obejmuje zobowiązania majątkowe związane z rozliczeniem korzyści majątkowych przyjętych przez komitet wyborczy z naruszeniem przepisów kodeksu.

Przyjęcie korzyści majątkowej z naruszeniem przepisów kodeksu wyborczego przez Komitet Wyborczy (...) R. P., oraz odpowiedzialność majątkowa ciężąca na uczestniku postępowania w myśl art. 130 § 1 i 4 kodeksu wyborczego nie budziła wątpliwości Sądu. Pomimo to Sąd doszedł do wniosku, że stosowanie sankcji, przewidzianych w przywołanych powyżej przepisach kodeksu wyborczego w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, byłoby rażąco niewspółmierne i krzywdzące.

Zgodnie bowiem z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego dla zastosowania art. 5 k.c. konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1994 r., II CRN 127/94, legalis nr 65112)

Do sądu należy rozstrzygnięcie o potrzebie i sposobie zastosowania całościowo traktowanych zasad współzycia społecznego w okolicznościach danej sprawy, a nie konkretyzacja zastosowanych zasad. Rola sądu w tym zakresie jest deklaryacyjno-wykonawcza, a nie prawotwórcza, wyłącza więc tworzenie jakiegos „dekalogu” (w sensie częściowej jakby „kodyfikacji”) zasad współzycia społecznego. Celowe jest natomiast rejestrowanie sytuacji, w których w orzecznictwie występuje korekcyjne zastosowanie zasad współzycia społecznego - w celu dążenia, w miarę możliwości, do zapewnienia pewności prawa. Dążenie do tego celu nie wymaga skonkretyzowania w formie normatywnej zasad współzycia społecznego (wyrok z dnia 2 października 2015 r., II CSK 757/14, legalis nr 1364687).

Stosowanie klauzuli generalnej jest uzasadnione zwłaszcza wówczas, gdy dochodzi do niezgodności funkcjonalnej i aksjologicznej pomiędzy obowiązującymi przepisami stworzonymi na miarę sytuacji typowych, a konkretnym stanem faktycznym poddanym ocenie. Zwroty użyte w art. 5 k.c. w istocie nawiązują do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązujących w stosunkach cywilnoprawnych i lojalności wobec partnera oraz akceptowalnych i godnych ochrony reguł rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 r., I CKN 308/00, legalis nr 48676; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2001 r., I CKN 458/00, legalis nr 76555).

Z art. 5 k.c. nie wynika, by jego stosowanie było w jakimś określonym rodzaju spraw cywilnych wyłączone stosowanie omawianego przepisu może więc wchodzić w grę w każdym wypadku, gdy w świetle oceny określonego stanu faktycznego, przy uwzględnieniu treści konkretnej normy prawnej, włącznie z jej celem, można mówić o tym, że korzystanie przez osoby zainteresowane z przysługującego mu prawa pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 stycznia 2004, I ACa 1711/03 - Lex nr 1642294). Przepis ten znajduje więc zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym w myśl art. 13§2 k.p.c.

Przepis art. 5 k.c. pozwala odmówić ochrony podmiotowi, który prawo swoje wykonuje sprzecznie z zasadami współzycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa. Sprzeczność taka określona jest powszechnie jako nadużycie prawa podmiotowego. Należy przyjąć, że zwroty użyte w treści art. 5 k.c. jako zwroty niedookreślone nie oddają istoty nadużycia prawa i stąd też w art. 5 k.c. następuje odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w znaczeniu obiektywnym, czy też zasad uczciwości, obowiązujących w stosunkach cywilnoprawnych. Treść zasad współzycia społecznego nie jest zdefiniowana. Przy uwzględnieniu, iż Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP), należy przyjąć, że odwołanie się do zasad współzycia społecznego oznacza odwołanie się do idei słuszności w prawie i do powszechnie uznawanych wartości w kulturze naszego społeczeństwa. Ujmując rzecz ogólnie, można przyjąć, że przez zasady współzycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 stycznia 2020 r. I ACa 1301/18, legalis nr 2357548).

Klauzula generalna niedopuszczalności czynienia ze swego prawa użytku sprzecznego z zasadami współzycia społecznego ma na celu zapobieganie stosowania prawa w sposób prowadzący do skutków nieetycznych lub rozmiągających się w sposób zasadniczy z celem danej regulacji prawnej. Jeśli więc uwzględnienie powodztwa, zgodnego z literą prawa, powodowałoby skutki rażąco niesprawiedliwe i krzywdzące (*summum ius summa iniuria*), nie dające się zaakceptować z punktu widzenia norm moralnych i wartości powszechnie uznawanych w społeczeństwie, art. 5 k.c. zezwala na jego oddalenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 czerwca 2018 r. V ACa 234/18, Lex. 2618151).

Sąd stwierdził, że w realiach niniejszej sprawy doszło do nadużycia prawa podmiotowego do domagania się orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej i nakazania zapłaty pełnomocnikowi Komitetu Wyborczego (...) R. P., kwoty korzyści pobranej przez Komitet niezgodnie z prawem. Nałożenie na osobę fizyczną ponoszącą odpowiedzialność za zobowiązania majątkowe Komitetu, która nie dochowała należytego nadzoru nad działaniem Komitetu nie doprowadzając do zwrotu otrzymanej bezpośrednio od partii politycznej kwoty przeznaczonej na finansowanie kampanii wyborczej z pominięciem funduszu wyborczego byłoby rażąco niewspółmierne i krzywdzące. Waga i rodzaj uchybienia jest bowiem nieproporcjonalna w stosunku do sankcji jaką uczestnik miałby ponieść odpowiadając osobiście swoim majątkiem za zobowiązanie związane z rozliczeniem korzyści majątkowej pozyskanej przez komitet w zaistniałym stanie faktycznym.

Na uwagę zasługuje, że podjęto starania o to, by skorygować zaistniałą omyłkę, składając w tym celu do banku, prowadzącego rachunki bankowe partii, wniosek o zaksięgowanie spornej kwoty w pierwszej kolejności na rachunek Funduszu Wyborczego, w drugiej zaś kolejności dopiero na rachunek Komitetu Wyborczego.

Korzystanie przez Skarb Państwa z prawa do domagania się zwrotu równowartości korzyści majątkowej w bardzo wysokiej wysokości (...) złotych, powoduje poważną sankcję majątkową, nieproporcjonalną do skali naruszenia prawa wyborczego przez uczestnika postępowania. Pełnomocnik komitetu nie był bowiem beneficjentem środków finansujących kampanię wyborczą, mimo, że zwrócić ją by musiał z własnego majątku. Cała odpowiedzialność finansowa nałożona miałaby zostać wyłącznie na niego, mimo iż w trakcie pełnienia przez niego funkcji pełnomocnika, nie był on jedyną osobą zaangażowaną w kampanię wyborczą, w tym sprawy związane z jej finansowaniem.

Sąd zgadza się z argumentacją uczestnika postępowania, że sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, zasadą sprawiedliwości i uczciwości byłoby pociągnięcie do odpowiedzialności człowieka, bez uwzględniania jego sytuacji życiowej oraz charakteru i wagi przewinienia. Sankcja w takiej wysokości uniemożliwiłaby mu i jego rodzinie normalne funkcjonowanie. Słusznie podnosi uczestnik postępowania, że zakładając, że uzyskiwał by dochody w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, posiadając czteroosobową rodzinę, spłacałby dług do końca życia. Nie sprawiedliwym jest, aby jedna osoba została pociągnięta do odpowiedzialności finansowej, o wartości (...) zł, nie będąc beneficjentem tej korzyści.

Art. 130§ 3 pkt 1 kodeksu wyborczego stanowi, że w przypadku gdy z majątku pełnomocnika finansowego nie można pokryć roszczeń wobec komitetu wyborczego, odpowiedzialność za zobowiązania majątkowe komitetu wyborczego partii politycznej albo organizacji ponosi partia polityczna albo organizacja, która utworzyła komitet wyborczy.

W pierwszej kolejności za zobowiązania odpowiada zatem jego pełnomocnik finansowy, dopiero zaś subsydiarnie odpowiedzialność ponosi partia polityczna, mimo że to właśnie ona jest beneficjentem nieprawidłowo wykorzystanych środków. Mimo deklaracji przejęcia odpowiedzialności, odpowiedzialność finansowa spoczywa na uczestniku postępowania, który nie będzie miał prawnej możliwości odzyskania tych środków z majątku partii politycznej. W rzeczywistości więc nie może liczyć na zwolnienie go z długu.

Celem regulacji ustawowej kodeksu wyborczego odnoszącej się do zasad finansowania kampanii wyborczej, jest zapewnienie jej transparentności i przejrzystości. Zasady finansowania kampanii wyborczej pełnią istotną rolę w umacnianiu systemu demokratycznego, w tym również w zapobieganiu procesom o charakterze korupcyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2005 r. SW 8/05, *legalis* nr 304380). Ratio legis, a jednocześnie społeczno-gospodarcze przeznaczenie uprawnienia do żądania przepadku korzyści majątkowej przyjętej niezgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, sprowadza się do dążenia do zapobiegania sytuacjom korupcyjnym, bezprawnym, nieuczciwym praktykom pozyskiwania środków na kampanię wyborczą, a także ma zapewnić równość partii politycznych w zakresie ich pozycji przedwyborczej, transparentność i przejrzystość finansowania partii politycznych.

Odnosząc powyższe do niniejszego charakteru uchybienia zasadom finansowania określonym w kodeksie wyborczym wskazać należy, że przypadku tego nie da się zakwalifikować jako zachowania korupcyjnego, nieuczciwej praktyki pozyskiwania środków na kampanię wyborczą, naruszającego równość partii politycznych w zakresie ich pozycji przedwyborczej, lub transparentność. Wiadomo, że środki pochodziły z kredytu zaciągniętego przez partię, miały służyć celom finansowania kampanii wyborczej, na te cele zostały wydatkowane.

Resumując powyższe, Sąd przyjął, że wniosek nie powinien być uwzględniony, bowiem żądanie Skarbu Państwa orzeczenia równowartości korzyści majątkowej i jej zapłaty przez uczestnika postępowania stanowi nadużycie prawa podmiotowego i nie zasługuje na uwzględnienie dlatego też na mocy art. 149§1 kodeksu wyborczego w zw. z art. 5 k.c. i z zw. z art. 13§2 k.p.c. orzeczono jak w pkt, 1 sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 520 §1 k.p.c.

Zarządzenie: (...)